

Arrest

nr. 71 934 van 15 december 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 15 september 2011 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 augustus 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 4 november 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. KALIN, loco advocaat P. VANCRAEYNEST, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1.1. Blijkens de bestreden beslissing inzake verzoeker, G.M., luidt het asielrelaas als volgt:

“U verklaarde de Russische nationaliteit te bezitten en van Tsjetsjeense origine te zijn.

Vanaf 2002 tot 2006 woonde u samen met uw moeder, S.M. (...) (O.V.X) en uw zus in een appartement in de Leninski wijk, Grozny. U hebt in 2003 of 2004 voor de laatste keer contact gehad met uw vader die tot op heden in Grozny bij een ander gezin leeft.

In mei 2006 werd het appartement van één van uw burens, G. (...), door kadyrovtsi in beslag genomen. U en uw moeder hadden G. (...) aangeraden om naar het parket of een mensenrechtenorganisatie te stappen. U weet niet wat zij uiteindelijk heeft gedaan.

Op 20 juli 2006 vielen drie kadyrovtsi in militair uniform uw huis binnen. U werd geslagen en u werd vervolgens door hen meegenomen. Uw moeder en zus probeerden dit te verhinderen, maar zij werden eveneens geslagen. U werd naar Gudermes gebracht waar u werd mishandeld door onder andere S.U. (...), commandant van het vijfde regiment van de politie. Er werd u gevraagd of u personen kende die hun ongenoegen over de autoriteiten hadden uitgesproken. Ook diende u te bekennen aan wie u en uw moeder hulp hadden geboden om een klacht tegen kadyrovtsi in te dienen. Tijdens uw vasthouding heeft Ali, een familielid van u, 5000 dollar betaald voor uw vrijlating.

Op 23 juli 2006 werd u vrijgelaten en u ging vervolgens naar het huis van Ali. U bent nooit meer naar uw appartement in de Leninski wijk teruggekeerd en vanaf 23 juli 2006 tot uw vertrek uit Tsjetsjenië verbleef u samen met uw moeder en zus afwisselend bij vrienden en kennissen. Een paar dagen na uw vrijlating diende uw moeder klacht in bij het lokaal parket. Omwille van deze klacht, werd de familie van uw moeder onder druk gezet en bedreigd. Ook werd uw moeder op het parket gezegd dat indien zij de klacht niet zal intrekken, zij zal verdwijnen. U weet niet wat er uiteindelijk met deze klacht is gebeurd. Later in 2006 heeft uw moeder ook nog een klacht ingediend bij het parket-generaal in Moskou. Het parket-generaal stuurde deze klacht vervolgens opnieuw door naar het lokaal parket waardoor de bedreigingen tegen de familie van uw moeder toenamen. Het lokaal parket heeft uiteindelijk geen onderzoek ingesteld.

Op 17 mei 2010 werd u plots op straat in Grozny opnieuw door kadyrovtsi meegenomen. U werd naar een kelder gebracht en u werd gevraagd wie er een klacht bij het lokaal parket en het parket-generaal had ingediend. U werd eveneens geslagen en hebt ook een document ondertekend waarin stond vermeld dat u op 25 mei 2010 naar de Rovd van Leninski diende te gaan. Ook werd u beschuldigd van twee zaken, maar u kent geen verdere details.

Op 20 mei 2010 werd u vrijgelaten en u ging vervolgens terug naar het huis van Ali. Ali bracht u naar een ziekenhuis in Grozny waar uw verwondingen werden onderzocht. U hebt diezelfde dag het ziekenhuis verlaten. Begin juni 2010 vertelde A. (...) u dat hij jullie appartement in de Leninski wijk had verkocht. U had het geld van de verkoop van uw appartement nodig om Ali de 5000 dollar terug te geven die hij bij uw vrijlating in 2006 had betaald.

Op 2 augustus 2010 hebt u uw domicilie geregistreerd bij A. (...), een vriendin van uw moeder.

Op 6 september 2010 bent u samen met uw moeder en zus uit Grozny vertrokken en op 7 september 2010 bent u in Kiev aangekomen. U verbleef vervolgens gedurende tien dagen in Kiev op een appartement dat een zekere R. (...) voor u had geregeld.

Op 17 september 2010 bent u samen met uw moeder en zus vanuit Kiev vertrokken en op 21 september 2010 bent u in België aangekomen. Diezelfde dag hebt u asiel aangevraagd.

Ter staving van uw asielrelaas legde u uw Russisch binnenlands paspoort, uw diploma, een medisch attest (zonder datum), en een videocassette neer."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.1.2. De motivering van de bestreden beslissing inzake verzoeker, G.M., luidt als volgt:

"De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-Generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd. Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

U verklaarde dat u Tsjetsjenië hebt verlaten omdat u er in 2006 en 2010 voor enkele dagen was ontvoerd en mishandeld door kadyrovtsi (CGVS gehoor 9/06/2011 p.13-14, 18-19). Bij uw laatste ontvoering in mei 2010 werd u gezegd dat u op 25 mei 2010 naar de Rovd van Leninski diende te gaan, maar u bent niet opgedaagd (CGVS gehoor 1 p.19).

U vreest bij terugkeer naar Tsjetsjenië dat u zal worden gearresteerd of vermoord (CGVS gehoor 1 p.20; CGVS gehoor 19/07/2011 p.15).

Vooreerst werden enkele vaststellingen gedaan die moeilijk te rijmen zijn met de door u verklaarde vrees voor vervolging.

Zo stelde u dat u na uw vrijlating op 23 juli 2006 niet meer naar uw appartement in Leninski bent teruggekeerd. U verklaarde dat u vanaf 23 juli 2006 tot uw vertrek uit Tsjetsjenië op 6 september 2010 samen met uw moeder en zus ondergedoken leefde bij verschillende familieleden en kennissen omdat u zich voor de kadyrovtsi verborgen wilde houden (CGVS gehoor 1 p.3-4, 15, 20; CGVS gehoor 2 p.4-5, 10, 13, 15).

Er dient echter gewezen te worden op het feit dat u in juni 2010 naar de Rovd van Leninski bent gegaan omdat u in uw Russisch binnenlands paspoort een stempel diende te verkrijgen dat u op uw vorige adres in de Leninski wijk was uitgeregistreerd (CGVS gehoor 2 p.4). Deze verklaring wordt bevestigd door een stempel dd.7/06/2010 in uw voorgelegd Russisch binnenlands paspoort.

Echter, er dient te worden opgemerkt dat u tijdens uw vasthouding door de kadyrovtsi in mei 2010 een document had ondertekend waarin stond vermeld dat u op 25 mei 2010 naar de Rovd van Leninski diende te gaan.

U stelde dat u op 25 mei 2010 bij de voornoemde dienst niet was opgedaagd omdat u schrik had om er gedood te worden (CGVS gehoor 2 p.15). Dat u vervolgens wel op 7 juni 2010 naar de Rovd van Leninski ging om er een stempel te verkrijgen in uw Russisch binnenlands paspoort, valt moeilijk te rijmen met een geloofwaardige vrees voor vervolging.

Bovendien ondermijnt uw bezoek aan de migratiedienst van het district Staropromoslovsky in augustus 2010 om er uw domicilie te wijzigen eveneens de door u verklaarde vrees voor vervolging (CGVS gehoor 1 p.12; CGVS gehoor 2 p.15), aangezien u op deze manier hoe dan ook onder de aandacht van de autoriteiten komt.

Hetzelfde besluit geldt ook voor het feit dat u in juni 2010 zelf uw internationaal paspoort bij de paspoortdienst hebt afgehaald (CGVS gehoor 1 p.8).

Dat u in 2010 meerdere malen autoriteitsinstanties hebt bezocht om regelingen aangaande uw Russisch binnenlands paspoort te treffen en dit terwijl u sinds 23 juli 2006 samen met uw moeder en zus op ondergedoken wijze leefde uit schrik voor de kadyrovtsi, kan weinig aannemelijk worden genoemd indien u daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging had.

Hierbij dient overigens nog te worden toegevoegd dat uw verklaringen op het Commissariaat-Generaal aangaande de uitreiking van uw internationaal paspoort onvoldoende duidelijk waren.

Volgens uw neergelegd Russisch binnenlands paspoort werd uw internationaal paspoort op 2 april 2010 uitgereikt.

Uit uw verklaringen kon niet worden afgeleid wanneer u concreet uw aanvraag voor het betreffende paspoort had ingediend. Zo stelde u op uw eerste gehoor dat u op 22 april 2010 uw aanvraag had ingediend en dit terwijl u tijdens uw tweede gehoor verklaarde dat u pas in juni 2010 uw internationaal paspoort had aangevraagd (CGVS gehoor 1 p.8; CGVS gehoor 2 p.7).

Vervolgens stelde u dat u extra had betaald om een oudere afgifdatedum in uw binnenlands paspoort te laten plaatsen, maar toen u werd gevraagd waarom u dit had gedaan, kon u geen logische verklaring bieden (CGVS gehoor 1 p.8-9; CGVS gehoor 2 p.7).

Tot slot dient nog te worden opgemerkt dat u en uw moeder incoherente en vage verklaringen hebben afgelegd over het feit of de uitreiking van jullie internationale paspoorten al dan niet op officiële wijze is verlopen.

Zo stelden u en uw moeder dat jullie bij de aanvraag van jullie internationaal paspoort op de paspoortdienst vernamen dat de uitreiking van voornoemde paspoorten tijdelijk was stopgezet. Uw moeder verklaarde vervolgens dat de internationale paspoorten hierdoor niet op officiële wijze werden geregeld en dat een zekere T. (...) via een tussenpersoon de paspoorten heeft verkregen (CGVS gehoor moeder 19/07/2011 p.10).

U gaf echter aan dat de betreffende regeling wel op officiële wijze via T. (...) werd geregeld (CGVS gehoor 2 p.7).

Dat u en uw moeder er niet in zijn geslaagd om éénduidige verklaringen af te leggen aangaande de wijze waarop de betreffende internationale paspoorten werden verkregen, kan als weinig aannemelijk worden beschouwd.

Bovendien werden nog enkele vaagheden doorheen uw verklaringen opgemerkt.

In eerste instantie dient gewezen te worden op het feit dat u onaannemelijk weinig informatie kon aanreiken betreffende de bedreigingen die door kadyrovtsi aan de familie van uw moeder waren gericht als gevolg van de klacht die uw moeder bij het lokaal parket had ingediend (CGVS gehoor 1 p.17; CGVS gehoor 2 p.10).

Zo wist u niet concreet welke familieleden van uw moeder werden bedreigd alsook kon u niet stellen of het telkens dezelfde personen waren die de betreffende familieleden hadden bedreigd (CGVS gehoor 1 p.17; CGVS gehoor 2 p.11).

Bovendien was u eveneens niet in staat om de bedreigingen op een accurate wijze in de tijd te situeren. U kon immers niet concreet aangeven wanneer de bedreigingen waren begonnen en over welke periode deze bedreigingen waren uitgestrekt (CGVS gehoor 1 p.16, 18; CGVS gehoor 2 p.10-11).

Ter verklaring voor uw onwetendheid gaf u aan dat uw moeder u niet op de hoogte heeft gebracht vermoedelijk omwille van uw gezondheidstoestand (CGVS gehoor 1 p.17, CGVS gehoor 2 p.11).

Verder stelde u ook nog dat u uw moeder aangaande voornoemde elementen geen vragen hebt gesteld (CGVS gehoor 1 p.17).

Het gebrek aan interesse voor en informatie over vervolgingsfeiten die uw familieleden hebben ervaren in navolging van uw vervolgingsproblematiek, ondermijnt de aannemelijkheid van uw asielrelaas. Van een asielzoeker mag immers worden verwacht dat hij ernstige en veelvuldige pogingen onderneemt om te informeren naar cruciale aspecten met betrekking tot het asielrelaas indien hij/zij daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging koestert. Temeer gezien het feit dat uw moeder wel kon verduidelijken wie van haar familie was bedreigd en in welke periode deze bedreigingen hadden plaatsgevonden (CGVS gehoor moeder 9/06/2011 p.7; CGVS gehoor moeder 2 p.8). Uw moeder gaf aan dat u over voornoemde aspecten niet was ingelicht omdat de betreffende familieleden in de bergen wonen en u deze personen niet zou kennen (CGVS gehoor moeder 2 p.9). Echter, deze poging tot uitleg overtuigt niet.

Bijgevolg wordt de aannemelijkheid van uw asielrelaas uitgehold.

Eveneens aangaande de eigenlijke klacht die uw moeder bij het lokaal parket had ingediend betreffende uw ontvoering in juli 2006 werd er geen duidelijke informatie aangereikt.

Zo had u geen idee of de eerste klacht van uw moeder bij het lokaal parket uiteindelijk al dan niet werd ingetrokken. Meer zelfs, u was helemaal niet in staat om enige klaarheid te bieden wat er effectief met de voormelde klacht was gebeurd.

Zo kon u tijdens uw eerste gehoor enkel op vage wijze aangeven dat die betreffende klacht door de familie van uw moeder werd verscheurd (CGVS gehoor 1 p.17).

Echter, tijdens uw tweede gehoor bleek u niet meer te weten wat er al dan niet met de klacht was gebeurd (CGVS gehoor 2 p.11).

Dat u tot op heden nog steeds niet op transparante wijze kan aangeven wat er met de klacht is gebeurd die handelde over de vervolgingsfeiten die u in juli 2006 hebt ervaren, relativeert de ernst van de door u verklaarde vrees voor vervolging.

Toen u werd geconfronteerd met het feit dat u vijf jaar na de indiening van de betreffende klacht nog steeds onaannemelijk weinig informatie kan aanreiken, kon u geen uitleg bieden (CGVS gehoor 2 p.11-12).

Bovendien werd vastgesteld dat uw moeder, zijnde de persoon die zich met voornoemde klacht had beziggehouden, ook geen duidelijke verklaringen heeft afgelegd.

Zo stelde uw moeder tijdens het eerste gehoor dat zij haar klacht bij het lokaal parket misschien in augustus 2006 had ingetrokken, maar zij gaf vervolgens ook aan dat zij niet in staat was om kopijen van de klacht voor te leggen omdat haar oom deze kopijen had verscheurd (CGVS gehoor 1 p.8). Tijdens het tweede gehoor verklaarde uw moeder echter dat haar oom de voornoemde klacht had afgenomen en dat zij niet weet wat hij er vervolgens mee had gedaan (CGVS gehoor 2 p.5).

Ongeacht deze vastgestelde incoherentie, dient nog te worden gewezen op het feit dat uw moeder verklaarde dat u wel op de hoogte was dat haar oom de betreffende klacht had meegenomen (CGVS gehoor 2 p.5-6).

Daarnaast dient er ook opgemerkt te worden dat u tevens niet was ingelicht wanneer uw moeder zich tot het parket-generaal in Moskou had gericht. U kon enkel op vage wijze aangeven dat het in de zomer van 2006 was, maar u kende geen verdere details (CGVS gehoor 1 p.18; CGVS gehoor 2 p.12).

Op basis van voorgaande vaststellingen dient te worden besloten dat uw onwetendheid en uw gebrek aan inspanningen om kennis te hebben van belangrijke elementen van uw asielrelaas, de aannemelijkheid van uw asielrelaas in ernstige mate ondermijnt. Temeer gezien het feit dat uw moeder telkens wel informatie kon aanreiken betreffende de bevroegde elementen (CGVS gehoor moeder 2 p.8).

Verder dient nog opgemerkt te worden dat u niet op de hoogte bleek te zijn of uw familie na uw vrijlating in mei 2010 in Tsjetsjenië problemen heeft gekend.

U verklaarde dat u na uw vrijlating in mei 2010 afwisselend bij familie en kennissen verbleef, maar u ging na bepaalde tijd niet meer naar uw familie omdat u zich daar ongemakkelijk voelde (CGVS gehoor 2 p.14).

Er dient echter te worden vastgesteld dat u sinds uw vrijlating in mei 2010 op geen enkele wijze navraag heeft gedaan of uw familie of kennissen in navolging van uw vervolgingsproblematiek zelf problemen

hebben gekend (CGVS gehoor 2 p.14). U gaf aan dat het voor u in die periode niet gemakkelijk was om dergelijk vragen te stellen (CGVS gehoor 2 p.14). Eveneens heeft u niet geïnformeerd of A. (...), zijnde de persoon bij wie uw domicilie sinds augustus 2010 officieel geregistreerd was, ooit problemen heeft gehad (CGVS gehoor 2 p.14). Ter verklaring hiervoor stelde u dat u toen uw eigen problemen had en dat u geen tijd had om naar dergelijke details te informeren (CGSV gehoor 2 p.14).

Deze vaststellingen zijn niet te rijmen met de door u verklaarde vrees voor vervolging.

Overigens dient hierbij nog toegevoegd te worden dat u er ook niet in bent geslaagd om uw actuele vrees aannemelijk te maken.

Zo dient te gewezen worden op het feit dat u en uw moeder sinds het verblijf in België nagelaten hebben om naar de eventuele ontwikkelingen van de vervolgingsproblematiek van u of uw familie in Tsjetsjenië te informeren (CGVS gehoor 1 p.5; CGVS gehoor 2 p.5,15; CGVS gehoor moeder 1 p.4; CGVS gehoor moeder 2 p.4). Bijgevolg weet u niet of er voor u reeds een opsporingsbericht is geweest en heeft u enkel het vermoeden dat u tot op heden al dan niet op officiële wijze in Tsjetsjenië wordt gezocht (CGVS gehoor 1 p.20-21; CGVS gehoor 2 p.15).

U heeft ook geen enkel idee of uw familie in Tsjetsjenië tot op heden problemen kent (CGVS gehoor 2 p.15).

U verklaarde dat u sinds uw verblijf in België op geen enkele wijze contact opneemt met uw familie of andere personen in Tsjetsjenië omdat u vreest dat uw vervolgers in Tsjetsjenië uw verblijfplaats zouden te weten komen. Bovendien gaf u ook aan dat u schrik heeft dat u de voornoemde personen problemen zou kunnen bezorgen indien u met hen contact zou opnemen (CGVS gehoor 1 p.5; CGVS gehoor 2 p.5-6).

Er dient echter besloten te worden dat het vastgestelde gebrek aan informatie en kennis over mogelijke actuele problemen voor u of uw familie in Tsjetsjenië, ernstige afbreuk doet aan de door u voorgehouden vrees. Er mag immers van u worden verwacht dat u meer inspanningen had geleverd om u te informeren over het vervolg van de feiten in uw land van herkomst.

Tot slot dient nog te worden gesteld dat er weinig geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen inzake uw reisweg en de daarbij gebruikte reisdocumenten.

U verklaarde dat u op 17 september 2010 met een bus vanuit Kiev naar België bent gereisd. U kon echter geen enkel land of stad opnoemen dewelke u tijdens uw reisweg bent gepasseerd (CGVS gehoor 1 p.10). Dat u zo weinig weet over uw eigenlijke reisroute, kan weinig aannemelijk worden genoemd. Verder gaf u nog aan dat de buschauffeur onderweg ergens is gestopt, maar u kon niet met zekerheid stellen of het al dan niet om een controle ging (CGVS gehoor 1 p.10-11).

Uw moeder kon echter wel duidelijk aangeven dat er tijdens de reisweg een douanecontrole had plaatsgevonden (CGVS gehoor moeder 1 p.7).

Behoudens deze vastgestelde incoherentie, dient ook nog te worden opgemerkt dat u niet weet of de voornoemde buschauffeur uw internationaal paspoort ergens heeft moeten voorleggen (CGVS gehoor 1 p.11). Bovendien bleek u ook niet te weten of er een schengenvisum in uw internationaal paspoort aanwezig was. U verklaarde dat een zekere R. (...) de internationale paspoorten van u, uw moeder en uw zus in Kiev gedurende tien dagen bij zich heeft gehouden maar dat u geen idee heeft wat hij in die periode met de voornoemde documenten heeft gedaan (CGVS gehoor 1 p.8-9). Dat u zo weinig weet over uw reisweg en de daarbij gebruikte reisdocumenten, blijkt niet aannemelijk.

Deze vaststelling doet dan ook afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-Generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt.

Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan op basis van uw verklaringen niet besloten worden tot het bestaan in uw hoofde van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een

reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde videocassette wijzigt niets aan voorgaande besluiten. U gaf aan dat op deze videocassette S.U. (...) en zijn ondergeschikten te zien zijn die u in juli 2006 en mei 2010 hebben ontvoerd en mishandeld (CGVS gehoor 1 p.7, 20). Echter, ongeacht het feit of de personen die op de videocassette te zien zijn werkelijk de door u beweerde personen zijn, vormt de videocassette geen direct bewijs voor uw asielrelaas.

Ook het medisch attest waarin staat vermeld dat u op 20 mei 2010 werd opgenomen op de dienst traumatologie met meerdere sporen van slagen, heeft geen invloed op de voorgaande besluiten. In dit betreffende document worden immers geen verdere details verstrekt aangaande de omstandigheden waarin u de opgesomde letsels hebt opgelopen. Bijgevolg blijkt ook niet op objectieve wijze dat de opgelopen verwondingen betrekking hebben op de door u aangehaalde vervolgingsfeiten.

In voornoemd attest wordt eveneens melding gemaakt van geheugenverlies, maar dit gegeven wordt niet verder verduidelijkt.

Welnu, gezien voorgaande vaststellingen in uw hoofde betrekking hebben op gedragingen die in strijd zijn met een geloofwaardige vrees voor vervolging alsook op een manifest gebrek aan inspanningen om naar belangrijke aspecten van uw asielrelaas te informeren, kan niet worden gesteld dat dit attest vermag op te wegen tegen de hierboven gedane vaststellingen.

Ook de rest van de voorgelegde documenten, zijnde uw Russisch binnenlands paspoort en uw diploma, kunnen niets wijzigen aan de reeds geformuleerde besluiten. Deze documenten hebben immers enkel betrekking op uw persoonlijke identiteitsgegevens en uw opleiding en deze informatie wordt door mij niet betwijfeld."

1.2.1. Blijkens de bestreden beslissing inzake verzoekster, S.M., luidt het asielrelaas als volgt:

" U verklaarde de Russische nationaliteit te bezitten en van Tsjetsjeense origine te zijn. O p 20 juli 2006 werd uw zoon, G.M. (...) (O.V.6.691.256), vanuit jullie appartement in de Leninski wijk (Grozny) meegenomen door kadyrovtsi. U en uw minderjarige dochter waren op dat moment thuis aanwezig en omdat jullie wilden verhinderen dat uw zoon werd meegenomen, werden jullie geslagen. Op 23 juli 2006 werd uw zoon vervolgens vrijgelaten. Sindsdien verbleven u, uw zoon en uw dochter op verschillende plaatsen bij familie en kennissen.

U hebt in augustus 2006 over de ontvoering van uw zoon een klacht ingediend bij het lokale parket. Omwille van deze klacht werden uw neven en oom onder druk gezet en bedreigd door kadyrovtsi.

In september 2006 hebt u vervolgens klacht ingediend bij het parket-generaal in Moskou. Er werd tegen uw oom gezegd dat indien u uw klacht niet zou intrekken, uw familie zou worden vermoord. Uw oom heeft vervolgens alle kopijen van uw klachten afgenomen. U weet niet wat hij ermee heeft gedaan. In mei 2010 werd uw zoon opnieuw meegenomen door kadyrovtsi. Na enkele dagen werd hij vrijgelaten. Op 6 september 2010 bent u samen met uw zoon en dochter uit Grozny vertrokken en op 7 september 2010 bent u in Kiev aangekomen. U verbleef vervolgens gedurende tien dagen in Kiev op een appartement dat een zekere R. (...) voor u had geregeld.

Op 17 september 2010 bent u samen met uw zoon en dochter vanuit Kiev vertrokken en op 21 september 2010 bent u in België aangekomen. Diezelfde dag hebt u asiel aangevraagd.

Ter staving van uw asielrelaas legde u uw werkboekje, uw diploma, een document van de bank, uw Russisch binnenlands paspoort en een kopie van het Russisch binnenlands paspoort van uw dochter voor."

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.2.2. De motivering van de bestreden beslissing inzake verzoekster, S.M., luidt als volgt:

"U baseert uw asielaanvraag op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door uw zoon, G.M. (...) (CGVS gehoor moeder 9/06/2011 p.7). In het kader van de asielaanvraag van uw zoon heb ik een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

Bijgevolg kan ook wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De voormelde beslissing betreffende de asielaanvraag van uw zoon bevat de volgende motieven:

"De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-Generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie

in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd. Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

U verklaarde dat u Tsjetsjenië hebt verlaten omdat u er in 2006 en 2010 voor enkele dagen was ontvoerd en mishandeld door kadyrovtsi (CGVS gehoor 9/06/2011 p.13-14, 18-19). Bij uw laatste ontvoering in mei 2010 werd u gezegd dat u op 25 mei 2010 naar de Rovd van Leninski diende te gaan, maar u bent niet opgedaagd (CGVS gehoor 1 p.19). U vreest bij terugkeer naar Tsjetsjenië dat u zal worden gearresteerd of vermoord (CGVS gehoor 1 p.20; CGVS gehoor 19/07/2011 p.15).

Vooreerst werden enkele vaststellingen gedaan die moeilijk te rijmen zijn met de door u verklaarde vrees voor vervolging. Zo stelde u dat u na uw vrijlating op 23 juli 2006 niet meer naar uw appartement in Leninski bent teruggekeerd. U verklaarde dat u vanaf 23 juli 2006 tot uw vertrek uit Tsjetsjenië op 6 september 2010 samen met uw moeder en zus ondergedoken leefde bij verschillende familieleden en kennissen omdat u zich voor de kadyrovtsi verborgen wilde houden (CGVS gehoor 1 p.3-4, 15, 20; CGVS gehoor 2 p.4-5, 10, 13, 15). Er dient echter gewezen te worden op het feit dat u in juni 2010 naar de Rovd van Leninski bent gegaan omdat u in uw Russisch binnenlands paspoort een stempel diende te verkrijgen dat u op uw vorige adres in de Leninski wijk was uitgeregistreerd (CGVS gehoor 2 p.4). Deze verklaring wordt bevestigd door een stempel dd.7/06/2010 in uw voorgelegd Russisch binnenlands paspoort. Echter, er dient te worden opgemerkt dat u tijdens uw vasthouding door de kadyrovtsi in mei 2010 een document had ondertekend waarin stond vermeld dat u op 25 mei 2010 naar de Rovd van Leninski diende te gaan. U stelde dat u op 25 mei 2010 bij de voornoemde dienst niet was opgedaagd omdat u schrik had om er gedood te worden (CGVS gehoor 2 p.15). Dat u vervolgens wel op 7 juni 2010 naar de Rovd van Leninski ging om er een stempel te verkrijgen in uw Russisch binnenlands paspoort, valt moeilijk te rijmen met een geloofwaardige vrees voor vervolging. Bovendien ondermijnt uw bezoek aan de migratiedienst van het district Staropromoslovsky in augustus 2010 om er uw domicilie te wijzigen eveneens de door u verklaarde vrees voor vervolging (CGVS gehoor 1 p.12; CGVS gehoor 2 p.15), aangezien u op deze manier hoe dan ook onder de aandacht van de autoriteiten komt. Hetzelfde besluit geldt ook voor het feit dat u in juni 2010 zelf uw internationaal paspoort bij de paspoortdienst hebt afgehaald (CGVS gehoor 1 p.8). Dat u in 2010 meerdere malen autoriteitsinstanties hebt bezocht om regelingen aangaande uw Russisch binnenlands paspoort te treffen en dit terwijl u sinds 23 juli 2006 samen met uw moeder en zus op ondergedoken wijze leefde uit schrik voor de kadyrovtsi, kan weinig aannemelijk worden genoemd indien u daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging had.

Hierbij dient overigens nog te worden toegevoegd dat uw verklaringen op het Commissariaat-Generaal aangaande de uitreiking van uw internationaal paspoort onvoldoende duidelijk waren. Volgens uw neergelegd Russisch binnenlands paspoort werd uw internationaal paspoort op 2 april 2010 uitgereikt. Uit uw verklaringen kon niet worden afgeleid wanneer u concreet uw aanvraag voor het betreffende paspoort had ingediend. Zo stelde u op uw eerste gehoor dat u op 22 april 2010 uw aanvraag had ingediend en dit terwijl u tijdens uw tweede gehoor verklaarde dat u pas in juni 2010 uw internationaal paspoort had aangevraagd (CGVS gehoor 1 p.8; CGVS gehoor 2 p.7). Vervolgens stelde u dat u extra had betaald om een oudere afgifdatedum in uw binnenlands paspoort te laten plaatsen, maar toen u werd gevraagd waarom u dit had gedaan, kon u geen logische verklaring bieden (CGVS gehoor 1 p.8-9; CGVS gehoor 2 p.7). Tot slot dient nog te worden opgemerkt dat u en uw moeder incoherente en vage verklaringen hebben afgelegd over het feit of de uitreiking van jullie internationale paspoorten al dan niet op officiële wijze is verlopen. Zo stelden u en uw moeder dat jullie bij de aanvraag van jullie internationaal paspoort op de paspoortdienst vernamen dat de uitreiking van voornoemde paspoorten tijdelijk was stopgezet. Uw moeder verklaarde vervolgens dat de internationale paspoorten hierdoor niet op officiële wijze werden geregeld en dat een zekere Tamara via een tussenpersoon de paspoorten heeft verkregen (CGVS gehoor moeder 19/07/2011 p.10). U gaf echter

aan dat de betreffende regeling wel op officiële wijze via T. (...) werd geregeld (CGVS gehoor 2 p.7). Dat u en uw moeder er niet in zijn geslaagd om éénduidige verklaringen af te leggen aangaande de wijze waarop de betreffende internationale paspoorten werden verkregen, kan als weinig aannemelijk worden beschouwd.

Bovendien werden nog enkele vaagheden doorheen uw verklaringen opgemerkt. In eerste instantie dient gewezen te worden op het feit dat u onaannemelijk weinig informatie kon aanreiken betreffende de bedreigingen die door kadyrovtsi aan de familie van uw moeder waren gericht als gevolg van de klacht die uw moeder bij het lokaal parket had ingediend (CGVS gehoor 1 p.17; CGVS gehoor 2 p.10). Zo wist u niet concreet welke familieleden van uw moeder werden bedreigd alsook kon u niet stellen of het telkens dezelfde personen waren die de betreffende familieleden hadden bedreigd (CGVS gehoor 1 p.17; CGVS gehoor 2 p.11). Bovendien was u eveneens niet in staat om de bedreigingen op een accurate wijze in de tijd te situeren. U kon immers niet concreet aangeven wanneer de bedreigingen waren begonnen en over welke periode deze bedreigingen waren uitgestrekt (CGVS gehoor 1 p.16, 18; CGVS gehoor 2 p.10-11). Ter verklaring voor uw onwetendheid gaf u aan dat uw moeder u niet op de hoogte heeft gebracht vermoedelijk omwille van uw gezondheidstoestand (CGVS gehoor 1 p.17, CGVS gehoor 2 p.11). Verder stelde u ook nog dat u uw moeder aangaande voornoemde elementen geen vragen hebt gesteld (CGVS gehoor 1 p.17). Het gebrek aan interesse voor en informatie over vervolgingsfeiten die uw familieleden hebben ervaren in navolging van uw vervolgingsproblematiek, ondermijnt de aannemelijkheid van uw asielrelaas. Van een asielzoeker mag immers worden verwacht dat hij ernstige en veelvuldige pogingen onderneemt om te informeren naar cruciale aspecten met betrekking tot het asielrelaas indien hij/zij daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging koestert. Temeer gezien het feit dat uw moeder wel kon verduidelijken wie van haar familie was bedreigd en in welke periode deze bedreigingen hadden plaatsgevonden (CGVS gehoor moeder 9/06/2011 p.7; CGVS gehoor moeder 2 p.8). Uw moeder gaf aan dat u over voornoemde aspecten niet was ingelicht omdat de betreffende familieleden in de bergen wonen en u deze personen niet zou kennen (CGVS gehoor moeder 2 p.9). Echter, deze poging tot uitleg overtuigt niet. Bijgevolg wordt de aannemelijkheid van uw asielrelaas uitgehold.

Eveneens aangaande de eigenlijke klacht die uw moeder bij het lokaal parket had ingediend betreffende uw ontvoering in juli 2006 werd er geen duidelijke informatie aangereikt. Zo had u geen idee of de eerste klacht van uw moeder bij het lokaal parket uiteindelijk al dan niet werd ingetrokken. Meer zelfs, u was helemaal niet in staat om enige klaarheid te bieden wat er effectief met de voormelde klacht was gebeurd. Zo kon u tijdens uw eerste gehoor enkel op vage wijze aangeven dat die betreffende klacht door de familie van uw moeder werd verscheurd (CGVS gehoor 1 p.17). Echter, tijdens uw tweede gehoor bleek u niet meer te weten wat er al dan niet met de klacht was gebeurd (CGVS gehoor 2 p.11). Dat u tot op heden nog steeds niet op transparante wijze kan aangeven wat er met de klacht is gebeurd die handelde over de vervolgingsfeiten die u in juli 2006 hebt ervaren, relativeert de ernst van de door u verklaarde vrees voor vervolging. Toen u werd geconfronteerd met het feit dat u vijf jaar na de indiening van de betreffende klacht nog steeds onaannemelijk weinig informatie kan aanreiken, kon u geen uitleg bieden (CGVS gehoor 2 p.11-12). Bovendien werd vastgesteld dat uw moeder, zijnde de persoon die zich met voornoemde klacht had beziggehouden, ook geen duidelijke verklaringen heeft afgelegd. Zo stelde uw moeder tijdens het eerste gehoor dat zij haar klacht bij het lokaal parket misschien in augustus 2006 had ingetrokken, maar zij gaf vervolgens ook aan dat zij niet in staat was om kopijen van de klacht voor te leggen omdat haar oom deze kopijen had verscheurd (CGVS gehoor 1 p.8). Tijdens het tweede gehoor verklaarde uw moeder echter dat haar oom de voornoemde klacht had afgenomen en dat zij niet weet wat hij er vervolgens mee had gedaan (CGVS gehoor 2 p.5). Ongeacht deze vastgestelde incoherentie, dient nog te worden gewezen op het feit dat uw moeder verklaarde dat u wel op de hoogte was dat haar oom de betreffende klacht had meegenomen (CGVS gehoor 2 p.5-6). Daarnaast dient er ook opgemerkt te worden dat u tevens niet was ingelicht wanneer uw moeder zich tot het parket-generaal in Moskou had gericht. U kon enkel op vage wijze aangeven dat het in de zomer van 2006 was, maar u kende geen verdere details (CGVS gehoor 1 p.18; CGVS gehoor 2 p.12). Op basis van voorgaande vaststellingen dient te worden besloten dat uw onwetendheid en uw gebrek aan inspanningen om kennis te hebben van belangrijke elementen van uw asielrelaas, de aannemelijkheid van uw asielrelaas in ernstige mate ondermijnt. Temeer gezien het feit dat uw moeder telkens wel informatie kon aanreiken betreffende de bevroegde elementen (CGVS gehoor moeder 2 p.8).

Verder dient nog opgemerkt te worden dat u niet op de hoogte bleek te zijn of uw familie na uw vrijlating in mei 2010 in Tsjetsjenië problemen heeft gekend. U verklaarde dat u na uw vrijlating in mei 2010 afwisselend bij familie en kennissen verbleef, maar u ging na bepaalde tijd niet meer naar uw

familie omdat u zich daar ongemakkelijk voelde (CGVS gehoor 2 p.14). Er dient echter te worden vastgesteld dat u sinds uw vrijlating in mei 2010 op geen enkele wijze navraag heeft gedaan of uw familie of kennissen in navolging van uw vervolgingsproblematiek zelf problemen hebben gekend (CGVS gehoor 2 p.14). U gaf aan dat het voor u in die periode niet gemakkelijk was om dergelijk vragen te stellen (CGVS gehoor 2 p.14). Eveneens heeft u niet geïnformeerd of A. (...), zijnde de persoon bij wie uw domicilie sinds augustus 2010 officieel geregistreerd was, ooit problemen heeft gehad (CGVS gehoor 2 p.14). Ter verklaring hiervoor stelde u dat u toen uw eigen problemen had en dat u geen tijd had om naar dergelijke details te informeren (CGSV gehoor 2 p.14). Deze vaststellingen zijn niet te rijmen met de door u verklaarde vrees voor vervolging. Overigens dient hierbij nog toegevoegd te worden dat u er ook niet in bent geslaagd om uw actuele vrees aannemelijk te maken. Zo dient te worden op het feit dat u en uw moeder sinds het verblijf in België nagelaten hebben om naar de eventuele ontwikkelingen van de vervolgingsproblematiek van u of uw familie in Tsjetsjenië te informeren (CGVS gehoor 1 p.5; CGVS gehoor 2 p.5,15; CGVS gehoor moeder 1 p.4; CGVS gehoor moeder 2 p.4). Bijgevolg weet u niet of er voor u reeds een opsporingsbericht is geweest en heeft u enkel het vermoeden dat u tot op heden al dan niet op officiële wijze in Tsjetsjenië wordt gezocht (CGVS gehoor 1 p.20-21; CGVS gehoor 2 p.15). U heeft ook geen enkel idee of uw familie in Tsjetsjenië tot op heden problemen kent (CGVS gehoor 2 p.15). U verklaarde dat u sinds uw verblijf in België op geen enkele wijze contact opneemt met uw familie of andere personen in Tsjetsjenië omdat u vreest dat uw vervolgers in Tsjetsjenië uw verblijfplaats zouden te weten komen. Bovendien gaf u ook aan dat u schrik heeft dat u de voornoemde personen problemen zou kunnen bezorgen indien u met hen contact zou opnemen (CGVS gehoor 1 p.5; CGVS gehoor 2 p.5-6). Er dient echter besloten te worden dat het vastgestelde gebrek aan informatie en kennis over mogelijke actuele problemen voor u of uw familie in Tsjetsjenië, ernstige afbreuk doet aan de door u voorgehouden vrees. Er mag immers van u worden verwacht dat u meer inspanningen had geleverd om u te informeren over het vervolg van de feiten in uw land van herkomst.

Tot slot dient nog te worden gesteld dat er weinig geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen inzake uw reisweg en de daarbij gebruikte reisdocumenten. U verklaarde dat u op 17 september 2010 met een bus vanuit Kiev naar België bent gereisd. U kon echter geen enkel land of stad opnoemen dewelke u tijdens uw reisweg bent gepasseerd (CGVS gehoor 1 p.10). Dat u zo weinig weet over uw eigenlijke reisroute, kan weinig aannemelijk worden genoemd. Verder gaf u nog aan dat de buschauffeur onderweg ergens is gestopt, maar u kon niet met zekerheid stellen of het al dan niet om een controle ging (CGVS gehoor 1 p.10-11). Uw moeder kon echter wel duidelijk aangeven dat er tijdens de reisweg een douanecontrole had plaatsgevonden (CGVS gehoor moeder 1 p.7). Behoudens deze vastgestelde incoherentie, dient ook nog te worden opgemerkt dat u niet weet of de voornoemde buschauffeur uw internationaal paspoort ergens heeft moeten voorleggen (CGVS gehoor 1 p.11). Bovendien bleek u ook niet te weten of er een schengenvizum in uw internationaal paspoort aanwezig was. U verklaarde dat een zekere R. (...) de internationale paspoorten van u, uw moeder en uw zus in Kiev gedurende tien dagen bij zich heeft gehouden maar dat u geen idee heeft wat hij in die periode met de voornoemde documenten heeft gedaan (CGVS gehoor 1 p.8-9). Dat u zo weinig weet over uw reisweg en de daarbij gebruikte reisdocumenten, blijkt niet aannemelijk. Deze vaststelling doet dan ook afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-Generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan op basis van uw verklaringen niet besloten worden tot het bestaan in uw hoofde van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een

reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde videocassette wijzigt niets aan voorgaande besluiten. U gaf aan dat op deze videocassette S.U. (...) en zijn ondergeschikten te zien zijn die u in juli 2006 en mei 2010 hebben ontvoerd en mishandeld (CGVS gehoor 1 p.7, 20). Echter, ongeacht het feit of de personen die op de videocassette te zien zijn werkelijk de door u beweerde personen zijn, vormt de videocassette geen direct bewijs voor uw asielrelaas. Ook het medisch attest waarin staat vermeld dat u op 20 mei 2010 werd opgenomen op de dienst traumatologie met meerdere sporen van slagen, heeft geen invloed op de voorgaande besluiten. In dit betreffende document worden immers geen verdere details verstrekt aangaande de omstandigheden waarin u de opgesomde letsels hebt opgelopen. Bijgevolg blijkt ook niet op objectieve wijze dat de opgelopen verwondingen betrekking hebben op de door u aangehaalde vervolgingsfeiten. In voornoemd attest wordt eveneens melding gemaakt van geheugenverlies, maar dit gegeven wordt niet verder verduidelijkt. Welnu, gezien voorgaande vaststellingen in uw hoofde betrekking hebben op gedragingen die in strijd zijn met een geloofwaardige vrees voor vervolging alsook op een manifest gebrek aan inspanningen om naar belangrijke aspecten van uw asielrelaas te informeren, kan niet worden gesteld dat dit attest vermag op te wegen tegen de hierboven gedane vaststellingen. Ook de rest van de voorgelegde documenten, zijnde uw Russisch binnenlands paspoort en uw diploma, kunnen niets wijzigen aan de reeds geformuleerde besluiten. Deze documenten hebben immers enkel betrekking op uw persoonlijke identiteitsgegevens en uw opleiding en deze informatie wordt door mij niet betwijfeld."

De door u neergelegde documenten, zijnde uw Russisch binnenlands paspoort en een kopie van het Russisch binnenlands paspoort van uw dochter, wijzigen niets aan de voorgaande besluiten. Deze documenten hebben immers enkel betrekking op de persoonlijke identiteitsgegevens van u en uw dochter en deze worden door mij niet in twijfel getrokken. Ook uw werkboekje en uw diploma hebben geen invloed op de geformuleerde besluiten. Deze documenten handelen immers enkel over uw tewerkstelling en uw opleiding. Ook het document van een bank heeft geen betrekking op de verklaarde asielmotieven en wijzigt bijgevolg niets aan de voorgaande conclusies."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoekers de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekers voeren in hun verzoekschrift van 15 september 2011 de schending aan van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), alsook van de "geldigheid en wettelijkheid van de beslissingen over de hoedanigheid van vluchteling en het statuut van subsidiaire bescherming en het principe van het gewijsde" (sic).

Verzoekers voeren aan dat de verschillende argumenten die tegen hen werden ingebracht, geanalyseerd moeten worden.

Ze laten voorafgaand gelden dat de commissaris-generaal zijn beslissingen genomen heeft zonder rekening te houden met bepaalde elementen die nochtans duidelijk bleken uit het administratieve dossier.

Volgens hen heeft de commissaris-generaal enkel onduidelijkheden en/of incoherenties vastgesteld; de ene vastgestelde tegenstrijdigheid was volgens hen het gevolg van een misverstand.

Verzoekers laten gelden dat ze ieder twee keer verhoord werden voor een totale duur van meer dan zeven uur. Indien hun asielrelaas ongeloofwaardig was, had de commissaris-generaal, volgens hen zeker tegenstrijdigheden vastgesteld. Verzoekers menen dan ook dat ze hiermee de geloofwaardigheid van hun asielaanvraag hebben aangetoond.

Verzoekers verklaren dat ze zware trauma's hebben opgelopen in hun land van herkomst; ze werden meermaals aangehouden waarbij verzoeker lichamelijk en geestelijk mishandeld werd. Deze gebeurtenissen hadden volgens verzoekers gevolgen voor zijn psychologische toestand.

Verzoekers wijzen er op dat de commissaris-generaal hiervan op de hoogte was, gezien verzoeker een medisch attest heeft neergelegd waaruit blijkt dat hij op de dienst traumatologie verbleef.

Ze voeren aan dat verzoeker nu nog moeite heeft om details van de gebeurtenissen te vertellen en dat hij de folteringen niet aan zijn moeder vertelde. Deze geestelijke zwakte verklaart ook dat verzoekster bepaalde zaken niet aan haar zoon vertelde.

Volgens verzoekers kunnen de vastgestelde incoherenties en/of onduidelijkheden verklaard worden door deze psychologische zwakte waarmee de commissaris-generaal volgens hen geen rekening heeft gehouden.

Verzoekers betreuren de manier waarop de verhoren van verzoekster zijn gebeurd; verzoekster werd telkens na haar zoon verhoord en de vragen werden snel gesteld.

Daarbij werd verzoekster telkens onderbroken door de ondervrager wanneer zij details wou geven, onder andere over haar klachten.

Verzoekster voelt zich tekort gedaan en dit des te meer wanneer zij in de bestreden beslissing de "verwijten" leest en laat gelden dat een volledig verhoor de gegrondheid van haar asielaanvraag had aangetoond.

Verzoeker verklaart dat hij nooit in de gebouwen van de ROVD is geweest; hij verklaart dat een kennis van zijn moeder alle stappen heeft ondernomen om hem uit te schrijven en hij hiervoor enkel een document moest ondertekenen.

Wat de adreswijziging betreft, stelt verzoeker dat zijn moeder vooraf naar het immigratiebureau was gegaan om te zien of het al dan niet gevaarlijk was voor haar zoon; hijzelf bleef daar een paar minuten om de nodige stappen te ondernemen en het was ook niet hetzelfde district als zijn thuisdorp, wat het gevaar verminderde. Verzoekers houden voor dat dit argument van de commissariaat-generaal irrelevant is.

Verzoekers laten gelden dat rekening moet gehouden met het feit dat verzoekster omwille van de fragiele gezondheidstoestand van haar zoon, hem de waarheid niet wilde vertellen zodat het aldus begrijpelijk is dat verzoeker niet alle informatie kon geven.

Verzoekers verklaren dat verzoeker zijn internationaal paspoort eigenlijk via T., een kennis, verkreeg. Zij diende daartoe een aanvraag in juni 2010 in, maar de paspoorten werden geantidateerd omdat de bevoegde diensten in juni werkingsproblemen hadden, aldus verzoekers.

Waar verzoeker ten laste wordt gelegd dat hij stelde dat de procedure voor het verkrijgen van paspoorten officieel was, terwijl verzoekster het tegengestelde beweerde, geven verzoekers aan dat dit geen tegenstrijdigheid betreft, maar dat verzoeker met "officieel" de paspoorten zelf bedoelde -die geen vervalsingen zijn- en niet de procedure om ze te verkrijgen gezien een derde de nodige stappen deed.

Wat betreft de bedreigingen tegen de familie van verzoekster, stellen verzoekers dat verzoekster voor haar zoon veel zaken verzwegen heeft om zijn stress niet te verhogen. Verzoekster verklaart nog dat haar familieleden in de bergen wonen en niet gekend zijn door haar zoon wat niet ongeloofwaardig is. Verzoekers benadrukken dat hun verklaringen duidelijk, ondubbelzinnig en volledig zijn en stellen dat de commissaris-generaal niet mag negeren dat verzoekster haar zoon wilde beschermen na zijn persoonlijke trauma's.

Verzoekers menen dat hun verklaringen over de gevolgen van de klachten van verzoekster geen tegenstrijdigheden bevatten. Ze stellen dat de oom van verzoeker een kopie heeft gekregen van de klacht maar deze heeft verscheurd uit angst voor represailles.

Verzoekers verklaren dat ze niet weten wat het lokale parket met deze klacht gedaan heeft.

Waar verzoeker ten laste wordt gelegd dat hij geen elementen kan geven over de klacht bij het parket-generaal te Moskou, verwijst hij naar zijn psychologische leed waardoor zijn moeder hem niet wilde verontrusten. Verzoeker stelt dat hij weet dat de klacht in 2006 werd ingediend, maar dat hij niet op een gunstig resultaat hoopt.

Verzoekers verklaren dat verzoeker zich niet heeft geïnformeerd over de situatie van zijn familie omdat hij destijds zijn eigen problemen had en zich daar meer zorgen over maakte. Na hun aankomst in België kozen verzoekers er bewust voor om geen contact op te nemen met hun familie om te vermijden dat deze problemen zouden krijgen met de autoriteiten; verzoekers verklaren dat zij zo enkel hun familie wilden beschermen, wat helemaal niet betekent dat ze weinig belang hechtten aan hun asielaanvraag. Verzoekers menen nog dat ze eerlijk waren in hun antwoorden; het zou gemakkelijker geweest zijn te zeggen dat ze wel nog contact hadden. Hun eerlijkheid is volgens hen hét bewijs dat ze de Belgische autoriteiten vertrouwen.

Wat betreft de reisomstandigheden, stellen verzoekers dat de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met de toestand van verzoeker die al jaren in angst leefde in zijn land van herkomst, die werd geslagen, bedreigd en aangehouden. Verzoekers verklaren dat ze tijdens de reis heel nerveus waren en angst hadden om te mislukken waardoor ze niet gelet hebben op de verschillende etappes van de reis. Verzoekers verklaren dat verzoeker heeft uitgelegd dat een zekere R. de paspoorten en visa geregeld heeft en dat hij niet wist wat deze met de documenten deed. Verzoekers voeren aan dat ze hoopten vlug asiel te krijgen welke de maatregelen van derden ook waren.

Verzoekers wijzen er op dat ze ter staving van hun asielaanvraag bepaalde documenten hebben neergelegd waaruit hun identiteit en nationaliteit blijkt.

Wat betreft het medische attest, meent verzoeker dat zijn verklaringen onder andere over de datum en plaats van zijn ziekenhuisverblijf, erin bevestigd worden.

Verzoeker betreurt dat de videocassette die hij heeft neergelegd niet bekeken werd in zijn aanwezigheid gezien hij daarbij immers veel informatie had kunnen geven wat zijn verklaringen ten goede zou zijn gekomen.

Verzoekers vragen dat van hen de status van vluchteling wordt erkend of hen minstens de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend.

In ondergeschikte orde vragen verzoekers de bestreden beslissingen te vernietigen en terug te sturen naar de commissaris-generaal voor bijkomend onderzoek.

2.2. De Raad merkt vooreerst op dat aangezien verzoekster, S.M., zich baseert op het asielrelaas van verzoeker, G.M., de Raad enkel ingaat op het relaas van deze laatste.

2.3. De Raad wijst er vooreerst op dat artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 geen directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde zodat de aangevoerde schending ervan niet dienstig is. De Raad gaat hier dan ook niet verder op in.

De Raad stelt vast dat het verzoekschrift zich verder beperkt (zie p. 4) tot het opwerpen van de schending van de "*geldigheid en wettelijkheid van de beslissingen over de hoedanigheid van vluchteling en het statuut van subsidiaire bescherming en het principe van het gewijsde*", zonder in concreto aan te geven op welke wijze de bestreden beslissing deze beginselen schendt.

Benadrukt wordt dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn, als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 5 juni 2001, nr. 96.142). Aldus kunnen voormelde opmerkingen van verzoeker niet als een middel worden beschouwd, en laat de Raad ze buiten beschouwing.

2.4. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. Doorheen zijn verzoekschrift verwijst verzoeker naar de zware trauma's die hij heeft opgelopen in zijn land van herkomst wat volgens hem zijn geestelijke zwakte verklaart en de oorzaak is dat zijn moeder hem bepaalde zaken niet vertelde. Volgens verzoeker worden de incoherenties en/of onduidelijkheden dan ook verklaard door de psychologische zwakte.

Verzoeker merkt in zijn verzoekschrift (zie p. 6) op "*Dat men rekening dient te houden met het feit dat de verzoekster bewust was van de gezondheidstoestand van haar zoon en hem de waarheid dus niet wou*

zeggen of tenminste niet wou dat bepaalde informatie zijn gezondheidstoestand nog zou verslechteren. Dat ze dan ook het niet had over de gebeurtenissen tijdens haar ontvoeringen."

Vooreerst merkt de Raad op dat de verwijzing naar de "ontvoeringen" van verzoekers moeder geen hout snijdt, aangezien een dergelijke gebeurtenis geenszins blijkt uit het administratief dossier.

De Raad stelt uit de verhoorverslagen vast dat de verhoren van verzoeker op normale wijze hebben plaatsgevonden. Verzoeker, noch zijn advocaat, hebben melding gemaakt van psychologische problemen waardoor verzoeker zich niet kon concentreren. Uit de lezing van het verhoorverslag blijkt dat, wanneer aan verzoeker werd gevraagd zijn asielrelaas uiteen te zetten, hij in staat bleek op spontane wijze precieze, omstandige en gedetailleerde verklaringen af te leggen.

Het door verzoeker neergelegde medisch attest vermeldt als één van de door verzoeker aangehaalde klachten "geheugenverlies". Dit betreft echter een loutere verklaring van verzoeker, wat geenszins door het medisch attest na onderzoek wordt bevestigd. Het causaal verband tussen verzoekers geestestoestand en vaagheden en incoherenties in zijn verklaringen, is derhalve niet aangetoond.

De bestreden beslissing merkte dienaangaande trouwens correct op dat in het medisch attest geen verdere details worden verstrekt aangaande de omstandigheden waarin verzoeker de opgesomde letsels heeft opgelopen. Bijgevolg blijkt ook niet op objectieve wijze dat de opgelopen verwondingen betrekking hebben op de door verzoeker aangehaalde vervolgingsfeiten.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas heeft besloten.

Zo werden vooreerst enkele vaststellingen gedaan die moeilijk te rijmen zijn met verzoekers verklaarde vrees voor vervolging:

"Zo stelde u dat u na uw vrijlating op 23 juli 2006 niet meer naar uw appartement in Leninski bent teruggekeerd. U verklaarde dat u vanaf 23 juli 2006 tot uw vertrek uit Tsjetsjenië op 6 september 2010 samen met uw moeder en zus ondergedoken leefde bij verschillende familieleden en kennissen omdat u zich voor de kadyrovtsi verborgen wilde houden (CGVS gehoor 1 p.3-4, 15, 20; CGVS gehoor 2 p.4-5, 10, 13, 15).

Er dient echter gewezen te worden op het feit dat u in juni 2010 naar de Rovd van Leninski bent gegaan omdat u in uw Russisch binnenlands paspoort een stempel diende te verkrijgen dat u op uw vorige adres in de Leninski wijk was uitgeregistreerd (CGVS gehoor 2 p.4). Deze verklaring wordt bevestigd door een stempel dd.7/06/2010 in uw voorgelegd Russisch binnenlands paspoort. Echter, er dient te worden opgemerkt dat u tijdens uw vasthouding door de kadyrovtsi in mei 2010 een document had ondertekend waarin stond vermeld dat u op 25 mei 2010 naar de Rovd van Leninski diende te gaan. U stelde dat u op 25 mei 2010 bij de voornoemde dienst niet was opgedaagd omdat u schrik had om er gedood te worden (CGVS gehoor 2 p.15).

Dat u vervolgens wel op 7 juni 2010 naar de Rovd van Leninski ging om er een stempel te verkrijgen in uw Russisch binnenlands paspoort, valt moeilijk te rijmen met een geloofwaardige vrees voor vervolging.

Bovendien ondermijnt uw bezoek aan de migratiedienst van het district Staropromoslovsky in augustus 2010 om er uw domicilie te wijzigen eveneens de door u verklaarde vrees voor vervolging (CGVS gehoor 1 p.12; CGVS gehoor 2 p.15), aangezien u op deze manier hoe dan ook onder de aandacht van de autoriteiten komt.

Hetzelfde besluit geldt ook voor het feit dat u in juni 2010 zelf uw internationaal paspoort bij de paspoortdienst hebt afgehaald (CGVS gehoor 1 p.8).

Dat u in 2010 meerdere malen autoriteitsinstanties hebt bezocht om regelingen aangaande uw Russisch binnenlands paspoort te treffen en dit terwijl u sinds 23 juli 2006 samen met uw moeder en zus op ondergedoken wijze leefde uit schrik voor de kadyrovtsi, kan weinig aannemelijk worden genoemd indien u daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging had."

Verzoekers uitleg in zijn verzoekschrift aangaande de stempel in zijn paspoort uitgereikt door de Rovd (zie p. 6), wordt niet aanvaard. Hij verklaart dat hij nooit in de gebouwen van de ROVD is geweest en een kennis van zijn moeder alle stappen heeft ondernomen om hem uit te schrijven en hij hiervoor enkel een document moest ondertekenen.

Deze uitleg staat echter haaks op de verklaringen van verzoeker afgelegd op 19 juli 2011 op het Commissariaat generaal (zie verhoorverslag, p. 4):

Vraag: "Tot wanneer op uw app olympinski gewoond?"

Antwoord: "20 juli 2006. Tot mijn ontvoering, nadien daar niet meer gewoond."

Vraag: "Verkoop in juni 2010 en uitgeregistreerd in juni 2010"

Antwoord: "Ja"

Vraag: "Hebt u zelf stempel in uw pp dat u bent uitgeregistreerd in juni 2010 zelf geregeld?"

Antwoord: *“Ja ik ben samen met moeder gegaan. Ik stond in de gang te wachten. Ze brachten stempel aan en dan riepen ze om handtekening aan te brengen. En moeder was binnen de werkkamer waar haar kennis werkte”*

Vraag: *“was dat op officiële manier?”*

Antwoord: *“ja”*

Vraag: *“Naar welke dienst bent u gegaan?”*

Antwoord: *“Bij de rovd, leninski”*

De Raad is bijgevolg van mening dat verzoekers uitleg een post-factum bewering betreft ná confrontatie met een negatieve beslissing.

In zijn verzoekschrift (zie p.6) stelt verzoeker, aangaande zijn bezoek aan de migratiedienst van de Staropromoslovskij wijk, dat zijn moeder vooraf naar het immigratiebureau was gegaan om te zien of het al dan niet gevaarlijk was, dat hij maar een paar minuten weg bleef en dat het ook niet hetzelfde district was als zijn dorp, wat het gevaar verminderde.

Ook deze uitleg faalt. De commissaris-generaal merkt dienaangaande in zijn nota van 19 oktober 2011 terecht op dat zowel de Leninski- als Staropromoslovskij- wijk deel uitmaken van Grozny en verzoeker beweert een vrees te hebben ten opzichte van de Russische Federatie.

Een bezoek aan de ROVD van een andere wijk, wijst inderdaad niet op een gegronde vrees vanwege verzoeker ten opzichte van de Russische (Tsjetsjeense) autoriteiten.

Verder stelde de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat verzoekers verklaringen op het Commissariaat-generaal aangaande de uitreiking van zijn internationaal paspoort onvoldoende duidelijk waren en bovendien verzoeker en diens moeder hieromtrent geen gelijklopende verklaringen hadden afgelegd.

Verzoeker verdedigt zich in zijn verzoekschrift (zie p. 7) door te stellen *“Dat het paspoort eigenlijk door T., een kennis, bekomen werd. Dat ze de aanvraag in juni 2010 indiende maar de paspoorten werden geantidateerd omdat de bevoegde dienst in juni werkingsproblemen had. [...] Dat wanneer de verzoeker het woord ‘officieel’ gebruikt, hij de paspoorten bedoelt en niet de procedure. Dat de verkregen paspoorten immers geen valsheden zijn. Maar dat de procedure illegaal was daar een derde de nodige stappen ondernomen heeft en de documenten aan de betrokkenen in een café overhandigde.”*

De Raad stelt vast dat deze uitleg bestaat uit een samenvoeging en verdraaiing van eerder afgelegde verklaringen om zijn verhaal geloofwaardig te maken.

De Raad stelt vast dat verzoeker hier echter niet in slaagt.

Daarnaast stelde de commissaris-generaal in de bestreden beslissing vast dat verzoeker onaannemelijk weinig informatie kon verschaffen betreffende de bedreigingen door kadyrovtsi tegen de familie van zijn moeder

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift (zie p. 7) opmerkt dat *“zijn moeder hem veel elementen verzwegen heeft om zijn stress niet te verhogen”* en dat *“haar familieleden in de bergen wonen en dat haar zoon ze niet kent”* stelt de Raad vast dat verzoeker zich beperkt tot het herhalen van eerder tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal afgelegde verklaringen. Het louter herhalen van verklaringen is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoeker met zijn argumentatie dat het niet mag worden uitgesloten dat verzoekers moeder hem wou beschermen na zijn persoonlijke trauma's, niet verder komt dan een loutere bewering welke niet door concrete gegevens ondersteund wordt.

De commissaris-generaal liet tevens correct gelden dat aangaande de klacht die verzoekers moeder bij het lokaal parket had ingediend betreffende verzoekers ontvoering in juli 2006, verzoeker geen duidelijke informatie kon meedelen.

Verzoekers verweer in zijn verzoekschrift overtuigt niet. Opnieuw verwijst verzoeker naar zijn *“psychologische leed”*, wat geenszins een afdoende verweer is.

De commissaris-generaal merkt in zijn nota van 19 oktober 2011 dienaangaande terecht op dat verzoeker vijf jaar de tijd heeft gehad om zich over deze klacht te informeren en dat hij geenszins aantoonbaar aan de hand van concrete elementen of een begin van bewijs dat hij in 2006 psychische problemen zou hebben gekend als gevolg van de toenmalige vervolgingsproblemen en dat hij niet in staat was zich te informeren over een klacht die door zijn familie was ingediend.

De Raad benadrukt dat van iemand die zijn land van herkomst is ontvlucht omwille van bepaalde problemen, enige interesse/belangstelling mag worden verwacht in deze problemen.

Uit het administratief dossier blijkt evenwel een manifest gebrek aan interesse in hoofde van verzoeker en een gebrek aan inspanningen om kennis te vergaren omtrent belangrijke elementen van zijn

asielrelaas. Deze vaststelling ondermijnt de geloofwaardigheid van verzoekers voorgehouden vrees voor vervolging.

Verzoekers bewering dat hij en zijn moeder geen tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd, is in strijd met wat blijkt uit het administratieve dossier.

Het feit dat verzoeker niet op de hoogte was of zijn familie na zijn vrijlating in mei 2010 in Tsjetsjenië, problemen heeft gekend, werd door de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht aangehaald als een bijkomend element in het nadeel van verzoekers geloofwaardigheid.

De Raad wijst er op dat van een asielzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij geregeld pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen. De nalatige handelingen van verzoeker wijzen op een gebrek aan interesse en hypothekeren de ernst van zijn vrees voor vervolging (RvV, nr. 34.370 van 19 november 2009; RvV, nr. 1791 van 18 september 2007).

Verzoekers verweer dat hij zich meer zorgen maakte over zijn eigen toestand en dat hij er bewust voor koos om geen contact te hebben met zijn familie om problemen te vermijden, kan in het kader van het onderzoek in de asielprocedure, dan ook niet worden weerhouden.

De Raad stelt ook hier vast dat verzoeker zich ook hier beperkt tot het herhalen van eerder tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal afgelegde verklaringen. Er wordt nogmaals op gewezen dat het louter herhalen van verklaringen niet in staat is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten.

De commissaris-generaal heeft terecht gesteld dat het feit dat verzoeker niet heeft getracht om zich te informeren over de nasleep van zijn problemen, wel degelijk verder afbreuk doet aan de ernst van zijn voorgehouden vrees voor vervolging.

Tenslotte besloot de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat weinig geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen inzake zijn reisweg en de daarbij gebruikte documenten.

Verzoekers uitleg dat hij jaren in angst heeft geleefd, erg nerveus was tijdens zijn reis en hij niet gelet heeft op de verschillende reisstappen, wordt niet aanvaard.

De Raad benadrukt dat van verzoeker kan verwacht worden dat hij zijn ongewone en bijzondere reis uitvoerig kan toelichten en minstens weet moet hebben van welke landen en plaatsen hij doorreisde.

De commissaris-generaal merkt in zijn nota terecht op dat het feit dat verzoeker nerveus en ongerust was over de reis, er bovendien toe leidt, dat van verzoeker een nog grotere alertheid kon worden verwacht. Er kan immers worden verwacht dat verzoeker zeker goed zou opletten, indien "hij bang was dat hij niet zou aankomen".

De quasi gehele onwetend over zijn reisweg, ondermijnt op fundamentele wijze verzoekers algehele geloofwaardigheid, in het bijzonder van zijn voorgehouden reis naar België.

De Raad volgt verzoeker niet waar deze in zijn verzoekschrift (zie p. 4) stelt dat er echter slechts één tegenstrijdigheid werd vastgesteld die het gevolg is van een misverstand en verzoeker en diens moeder elk twee keer gehoord werden voor een totale duur van meer dan zeven uur zodat - indien hun asielrelaas ongeloofwaardig was- de commissaris-generaal zeker tegenstrijdigheden had vastgesteld.

Uit wat voorafgaat, blijkt immers duidelijk dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is wegens tal van vage, tegenstrijdige en onwaarschijnlijke verklaringen. Al deze elementen werden duidelijk weergegeven in de bestreden beslissing.

Verzoekers opwerping dat er slechts "1 tegenstrijdigheid die enkel het gevolg is van een misverstand" werd vastgesteld, is dus niet juist.

In het verzoekschrift wordt aangevoerd (zie p. 5) dat "de verzoekster de manier waarop de verhoren gebeurden betreurt". Verzoeker geeft aan dat zijn moeder telkens na hem werd verhoord, dat de vragen snel gesteld werden en dat zijn moeder telkens werd onderbroken door de ondervrager toen zij verdere details wenste te geven.

De Raad merkt op dat verzoeker zich beperkt tot een verwijt, zonder aan te geven welke elementen zijn moeder nog had wensen mee te delen en/of welke vragen haar nog gesteld moesten worden; dit is geen ernstig verweer.

Verzoeker wijst er in zijn verzoekschrift (zie p. 10) op dat hij ter staving van zijn asielaanvraag bepaalde documenten heeft neergelegd waaruit zijn identiteit en nationaliteit blijkt. Hij verwijst ook naar het medisch attest en stelt dat zijn verklaringen onder andere over de datum en plaats van zijn ziekenhuisverblijf erin bevestigd worden.

De Raad treedt de commissaris-generaal bij waar deze in zijn nota opmerkt dat een ziekenhuisopname op de dag die verzoeker zelf ook aangaf, nog geen bevestiging betekent voor de oorzaak van de

verwondingen die verzoeker had opgelopen. Deze elementen bevestigen enkel dat verzoeker op 20 mei 2010 was opgenomen in een ziekenhuis.

De Raad volgt verzoeker niet waar hij verwijst naar de door hem neergelegde videocassette en stelt dat "hij veel meer informatie had kunnen geven" indien de cassette in zijn aanwezigheid was bekeken. Verzoeker bewaart in zijn verzoekschrift immers het stilzwijgen over de informatie die hij had kunnen geven. Bijgevolg betreft dit een blote bewering, die niet door concrete elementen wordt onderbouwd.

De Raad stelt vast dat verzoeker (zie verzoekschrift p. 4) omtrent zijn stelling dat er met bepaalde elementen door de commissaris-generaal geen rekening werd gehouden, niet verduidelijkt over welke elementen het gaat. Deze loutere bewering van verzoeker volstaat niet om de vaststellingen in de bestreden beslissing te wijzigen

Gelet op bovenstaande vaststellingen is het asielaanvraag van verzoeker niet geloofwaardig en is er derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat). De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

In zoverre verzoeker zich voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus beroept op hetgeen hij heeft aangehaald in het kader van zijn asielaanvraag, dient te worden opgemerkt dat verzoeker zijn aanvraag niet aannemelijk heeft gemaakt.

Een ongeloofwaardig aanvraag kan niet als basis dienen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4, §2, a. en b. van de vreemdelingenwet.

Wat betreft de toepassing van artikel 48/4, §2, c. van voormelde wet, schaarft de Raad zich, op basis van de informatie die zich in het administratief dossier bevindt, achter het besluit dienaangaande van de commissaris-generaal dat "Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet."

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van voormelde wet, wordt niet toegekend.

2.6. Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoeker zelf aangevoerd tijdens zijn verhoren op het Commissariaat-generaal bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren.

De Raad is van oordeel dat er geen wezenlijke elementen ontbreken die hem verhinderen over het beroep te kunnen oordelen.

Er is derhalve geen reden om, zoals in het verzoekschrift gevraagd, de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak voor verder onderzoek terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien december tweeduizend en elf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE